

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 001749 10 Кж 2
Бања Лука, 27.5.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, мр Вељка Икановића као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Б. П., због кривичних дјела, ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. истог Закона а у вези са чланом 22., одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Б. П. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 001749 09 К од 31.12.2009. године, у сједници вијећа којој су присуствовали, републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је дана 27.5.2010. године

П Р Е С У Д У

Дјелимично се уважава жалба браноца оптуженог Б. П. и преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 001749 09 К од 31.12.2009. године, тако што се прихватају као правилно утврђене, казна затвора у трајању од 6 (шест) година због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и казна затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) мјесеци због кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. истог Закона а у вези са чланом 22. истог Закона, те се примјеном члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, оптужени Б. П. осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му се на основу члана 50. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, урачунава вријеме проведено у притвору од 14.4.2009. године, па надаље.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 001749 09 К од 31.12.2009. године, оптужени Б. П. је оглашен кривим због кривичних дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту КЗ СФРЈ), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) година и кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. истог Закона за које му је утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) мјесеци, па је примјеном члана 48. став 2. тачка 3. КЗ СФРЈ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година.

На основу члана 50. став 1. КЗ СФРЈ, оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 14.4.2009. године, па надаље.

Обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 53,20 КМ и паушални износ трошкова од 300,00 КМ.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог. Жалбом се пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, битне повреде одредаба кривичног поступка и одлуке о казни. Предлаже се укидање првостепене пресуде и одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, а ту жалбу и приједлог је подржао и оптужени.

Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалба браниоца оптуженог истиче да је првостепени суд на основу доказа које су пред тим судом извели оптужба и одбрана извео погрешан закључак да је оптужени починио кривична дјела за која је оглашен кривим у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде. Наиме, жалба истиче да је првостепени суд неосновано прихватио доказе оптужбе, а одбацио доказе одбране, јер по ставу ове жалбе, оптужба није доказала своју кључну тврдњу, да је оптужени био у В. у периоду од 24.7. па отприлике до 23.9.1992. године. Наиме, жалба истиче како су свјedoци одбране потврдили у својим исказима да је оптужени у затвор В. дошао отприлике крајем августа мјесеца 1992. године, а не у јулу исте године, док побијана пресуда утврђује присуство оптуженог у затвору већ од 24.7.1992. године. Изводећи погрешан

закључак, а због погрешне оцјене доказа оптужбе, чињенично стање је остало погрешно и непотпуно утврђено.

Оцјењујући изнесене приговоре жалбе у овом основу побијања пресуде, овај суд налази да су ти приговори неосновани. Побијана пресуда је основано прихватила вјеродостојним исказе свједока Ј. Т. и М. Ђ., који су на саслушању на главном претресу пред првостепеним судом, врло јасно исказали да су у затвору у В. доведени 24.7.1992. године, када је у том затвору био и оптужени Б. П. те С. Б., Ћ. Б. и М. Б. Не само да су ови свјedoци то исказивали на главном претресу, већ су исте тврдње у вези са присуством оптуженог у затвору у В. од 24. јула 1992. године, износили и у својим ранијим исказима које су давали пред окружним тужиоцем. У свим тим исказима ови свјedoци су детаљно износили како су и под којим околностима доведени у затвор (када су и гдје заробљени), те на који начин су мучени и злостављани од стране оптуженог као и С. Б. и Ћ. Б. Због тога се жалбени приговори, да оптужени није био у затвору у В. у вријеме како то тврде свјedoци Ј. Т. и М. Ђ., не могу прихватити. Побијана пресуда је оцјенила и исказе свјedoка одбране, али и свједочење оптуженог на главном претресу пред првостепеним судом, као и исказ оптуженог односно осумњиченог дат пред окружним тужиоцем. Детаљно је анализирао садржај исказа свјedoка одбране на које се позива у образложењу, већ и свједочење оптуженог, доводећи ово свједочење у везу са исказом оптуженог (тада осумњиченог) у истрази, указујући при томе на разлике у овим исказима у вези са утврђењем када је оптужени дошао у затвор у В. Све доказе оптужбе, а и доказе одбране првостепена пресуда је по оцјени овога суда оцјенила на начин који прописује одредба члана 295. став 2. Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст (у даљем тексту ЗКП – Пречишћени текст), те правилном оцјеном свих доказа, извела и правилан закључак да је оптужени починио кривична дјела за која је оглашен кривим.

На правилност таквог закључка побијане пресуде, нема утицаја ни приговор жалбе браниоца у којем се указује да је првостепени суд требао прихватити приједлог одбране да се прочитају искази свјedoка Н. Б. и С. Д., који су у правоснажно окончаном кривичном поступку против С. Б. и Ћ. Б., потврдили да оптужени никога није злостављао, јер није ни био присутан у затвору у В. од 24. јула до краја августа 1992. године. Побијана пресуда је о томе зашто овај доказ одбране није прихватила дала ваљано образложење на страни 20. и 21., а то образложење прихвата и овај суд. У том образложењу је посебно наглашено не само то да одбрани није онемогућено да обезбједи присуство ових свјedoка на главном претресу, већ и да њихово саслушање не би допринјело утврђивању другачијег чињеничног стања, од оног које је утврђено већ изведеним и правилно утврђеним доказима, због чега је и по оцјени овога суда тај приједлог срачунат на неоправдано одуговлачење кривичног поступка.

Одбијањем тога приједлога није повријеђена ни одредба члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, што неосновано тврди жалба браниоца оптуженог.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, Кривични закон је правилно примјењен, радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривична дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ и кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. истог Закона, а све у вези са чланом 22., јер се оптужени терети као саизвршилац заједно са већ осуђеним С. Б. и Ћ. Б. Стога се приговор жалбе да је Кривични закон повријеђен на штету оптуженог, не може прихватити.

Битна повреда одредаба кривичног поступка није почињена, јер побијана пресуда садржи ваљане разлоге о одлучним чињеницама, нема противрјечности између изреке и разлоге пресуде, нити противрјечности у самој изреци пресуде, па су неосновани приговори из те жалбе да је побијана пресуда донесена уз битне повреде одредаба кривичног поступка.

За кривична дјела ратног злочина против цивилног становништва и ратног злочина против ратних заробљеника, прописана је казна затвора најмање пет година. Побијана пресуда оптуженом за кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва утврђује казну затвора у трајању од 6 (шест) година, а за кривично дјело ратног злочина против ратних заробљеника утврђује казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) мјесеци. Те казне су по оцјени овога суда као појединачне, правилно утврђене. Међутим, овај суд оцјењује да је изречена јединствена казна затвора у трајању од 12 (дванаест) година престрога, и да при изрицању те казне нису довољно цијењене утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог на које се побијана пресуда позива у образложењу у дијелу одлуке о казни.

Стога је овај суд дјелимично уважио жалбу браниоца оптуженог, преиначио побијану пресуду у одлуци о јединственој казни тако што је узимајући као правилно утврђене појединачне казне, оптуженог примјеном одредбе члана 48. став 2. тачка 3. КЗ СФРЈ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година, налазећи да је ова казна у свему примјерена тежини почињених дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је та дјела почињена, налазећи да је та казна и довољна и потребна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 33. КЗ СФРЈ.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде на основу члана 328. став 1. ЗКП – Пречишћени текст.

У изречену казну оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору, а на основу члана 50. став 1. КЗ СФРЈ.

У преосталом дијелу, побијана пресуда остаје неизмјењена.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић